

ORIENTERINGSRONING 7. AUGUST 1999

Holdet var i høj grad sat sammen ud fra tilfældighedernes princip og ingen af os havde roet særligt meget med hinanden. Fælles for os var dog en indstilling om at vi skulle vinde, nu vi havde sat dagen af til denne her konkurrence, der skulle gå Kalø Vig rundt.

Redaktørens opfordring til mig lød på at skrive en artikel om orienteringsroningen set fra en vinders side. Nu vidste vi jo ikke før bagefter, at vi ville vinde, så beskrivelsen bliver mere en beretning om turen for nogle, der dagen igennem forsøgte at vinde.

I god tid før kl 10, hvor starten skulle gå var vi, det vil sige Birgitte Sommer Herløv, Ulrik Ralfkiær samt undertegnede, klar i Sylfiden ved Den Permanente og vi kunne øve lidt startteknik – Birgitte havde jo været med på guldholdet i Ålborg sidste år. Ved siden af lå en Risskov-båd og 3 andre ASR-både.

På den første strækning ud til Vejlby hage, hvor de første opgaver lå, blev det klart for os at mandskabet i Risskovbåden kunne ro hurtigt – vor løbetur i villakvarteret var heller ikke de hurtigste, så på strækningen mod Skødshoved lignede vi ikke nogle udprægede vindere. Nå, kunne vi ikke vinde på styrke, måtte vi forlade os på en god taktik og noget listighed. Hvis Risskovfolkene kunnen ro fra os, var vores eneste chance at løse flere opgaver end dem, hvilket ville sige, at vi ud over de obligatoriske opgaver også måtte forsøge os med alle frivillige opgaver.

Tilbage i båden med fødderne fulde af torne fra brombærkrattet, der dækkede skovbunden hvor det famøse fodersted med 4 ben befandt sig i skoven, kunne vi konstatere, at vi var i front. De nærmeste konkurrenter var også identificeret, så var det bare med at komme af sted og bevare forspringet. Heldigvis havde Birgitte fremstillet nogle lækre sandwiches, som vi kunne fortære på styrmandssædet. Til gengæld var der nul frokosthygge – det var vel en konkurrence. Vi konstaterede, at et andet mandskab bar frokostkassen i land ved Knebelbro, men det måtte være deres sag.

Specielt i Knebel vig var der nogle spidsfindige opgaver med kompaskurser og afstande mellem et imaginært punkt ude i vigen og anløbsbroen. Vi gjorde vort bedste med geometriske konstruktioner og med det tirrende moment af uvidenhed om de andres

præstationer, der prægede hele turen frem til Skæring Hede. I Nappedam kom vor

historiske viden på en alvorlig prøve – hvem kan på stående fod huske at Kalø Slot blev bygget af Erik VI Menved i 1313 og at Gustav I Vasa var fange der i 1518 – 19 og da slet ikke hvorfor. Vi var hurtigt af sted igen, betydeligt hurtigere en Risskovbåden, så forventningen om sejrens sødme begyndte for alvor at få tag i os. Ved et hurtigt anløb af kysten ved Hestehaveskoven for at pejle retningen fra en bestemt sten til Slotsruinen, var en sten nær ved at give os en bordskade men vi slap med tab af lidt lak. Arrangørerne fik en harmfuld tanke for den lumske placering af posten – havde de slet ikke tænkt over bådenes sikkerhed i en sådan konkurrence, hvor tiden spillede en så væsentlig rolle, at selv L-styrmænd kunne blive grebet af overmod.

Dette overmod tittede frem igen, da undertegnede lige skulle have den sidste post med i Strandskoven ved Vosnæs. Vi fandt posten, der gav 4 points. Konsekvensen var desværre, at selv om vi roede vablerne flade på den sidste strækning til Skæring He-

de, kom vi frem $\frac{3}{4}$ minut for sent og fik derved 5 strafpoints. Ingen kan i hvert fald anklage os for usportsligt nøl. Folkene fra Risskov kom frem til Strandskoven lidt efter os, så spændingen var igen steget et par grader. Til vor store undren kom de ikke tilbage fra skoven mens vi kunne se dem, og da de kom frem til målet med mere end et kvarters forsinkelse, følte vi os rigtigt ovenpå.

Arrangørerne må have haft store ambitioner om vor formåen. Selvom vi selv syntes, at vi havde knoklet hele dagen, manglede der stadig en stor opgave på land ved Skæring Hede, som ingen nåede at gøre noget ved.

Trængslerne var ikke forbi endnu. Konkurrencens 2. afdeling bestod at en gemen kaproning fra Skæring Hede til et sted lige nord for Egå Marina så efter blot $\frac{1}{2}$ times tiltrængt pause, måtte vi atter i båden for at mobilisere de sidste kræfter. Lidt uretfærdigt, syntes vi, at den rå kraft skulle have en chance for besejre os, der med "list og dygtighed" var kommet så langt. I lang tid troede vi, at vi kunne få 2. pladsen i dette race, men måtte til sidst indse, at Peter Person med sit målflag markerede en af vore konkurrenter en halv bådlængde før os selv om de lå langt længere ude i bugten og derfor havde roet en kortere vej.

Vejret havde hele dagen havde været strålende og indbudt til adskillige badeture, men først nu var tiden inde til at vi kunne tillade os den slags udskjelser. Nydelsen var formidabel. Det samme var klapsalverne da Lars Hector overrakte os vinderpræmierne og dagen kunne slutes på festligt vis.

Niels Ole Vindum